

A szerelem szépsége

Örök boldogság...
De lehetséges ez az ő múltjával?

fine
selection

GEORGIA CATES

GEORGIA CATES

*A
szerelem
szépsége*

A fájdalom szépsége 3.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

Édes, könnyű elgyengülés, / Lelkek közti szeretkezés...

– Percy Bysshe Shelley

(Weöres Sándor fordítása)

*Dale nagymamának,
aki Margaret McLachlant ihlette
Hiányzol.*

1. FEJEZET

Laurelyn McLachlan

ILYEN MÉG NEM VOLT. Hamarabb felébredtem, mint Jack Henry, és éppen alvó alakját szemrevételezem – meglehetősen jó alakja van –, de a ma reggel nem ezért új élmény, hanem mert úgy ébredek mellette, hogy már a férjem.

Igeen! Megcsináltam! Hozzámentem a férfihoz, aki egy éve azt az ajánlatot tette, hogy legyek a partnere három hónapra. Az az ötlete, hogy ő meg én jöjjünk össze, valami teljesen más dologgá alakult át. Elköteleződésmentes szexet kínált életem legszebb időszakáért cserébe. Hogy ez mit jelent? Beleegyeztem, hogy a szajhája legyek. Tes-sék, elismerem. De ez volt életem legjobb döntése, attól függetlenül, hogy milyen címkével illetjük. Most már a férjem – mindörökre az enyém –, és ennél boldogabb nem is lehetnék.

Nem lesz tizennégyes szám a gyűjteményében. Soha.

Eleinte nem ismertük egymást – a legtöbb pár így kezdi –, de nálunk a kezdet ennél sokkal, de sokkal *bonyolultabb* volt. Ha csak meghallom vagy kimondom ezt a szót, mindig vigyorognom kell. Sosem felejttem el a férjem furcsán parancsoló modorát, amikor kijelentette, hogy ő olyan férfi, aki nem foglalkozik *bonyolult* dolgokkal. Aztán

tessék! Jól melléfogott. Fenekestül felforgattam a világát. Most, hogy tudom, milyen hatalmas van fölötte, legyőzhetetlennek érzem magam. És tudom, hogy imád.

Van, aki szerint nem normális, ahogy belevetettük magunkat ebbe a forgószeleszerű kapcsolatba. Még én is így gondoltam az elején, de aztán egyikünk sem számított arra, hogy ennyivel többet jelentünk majd egymásnak. Most itt állunk mint Mr. és Mrs. Jack Henry McLachlan, és ma kezdődik az életünk hátralévő része. Nekivágunk a világnak, hogy megírjuk a saját történetünket, amit kőbe vésünk, nem pedig homokba írunk.

A férjem arcát fürkészve látom, hogy a szemhéja alatt mozog a szemem, egyértelműen álmodik. Azon merengek, vajon mi mindent láthat mély álmában egy ilyen férfi. Bármit is lát, nem szeretném megzavarni, úgyhogy szinte a lassított felvétel sebességével az ágy szélére araszolok, és a repülő hálószobájának padlójára csúsztatom a lábam. Hátrapillantok, hogy lássam, nem zavartam-e meg az álmát – nem mozdul –, és lopva, mint egy éjjeli tolvaj, felemelkedem az ágyról.

Amikor végzek a fürdőszobában, visszamegyek az ágyhoz, és visszafelé megismétlem az előbbi mutatóvonalat. Irtó elégedett vagyok magammal, mert sikerül visszabújnom az ágyba Jack Henry mellé úgy, hogy nem ébresztem fel. Ekkor azonban látom, hogy korai volt az öröm. Hirtelen felemelkedik, és széles vigyorral maga alá teper.

– Jó reggelt! – köszönt, szájával a szám felé hajol, és egyre szélesebb mosollyal egyetlen édes csókot lehel az ajkamra. – Kis feleségem – súgja, és homlokát az enyémhez érinti. – Tudod... azt hiszem, tetszik a hangzása.

– Akarod mondani, *imádod* a hangzását.

– Hmm, idővel lehet, hogy a szívemhez fog nőni.

Eltolom Jack Henry mellkasát, átgurulunk, így most én vagyok felül.

– Idővel *lehet*, hogy te is a szívemhez fogsz nőni. – A szám egyre jobban közelít az övé felé, de nem ér hozzá. – Ha *nagyon-nagyon* keményen dolgozom rajta.

Térdemet a csípőjéhez nyomva lassan hozzádörgölözöm. A keze felkúszik a combom a derekamig.

– Azt hiszem, valami máris nő. Nagyon-nagyon keményen.

– Vigyázzon a szájára, Mr. McLachlan!

– Maga nagyon is odavan a számért, és mindenért, amit csinálok vele, Mrs. McLachlan.

Ezt nem először hallom tőle.

Keze felvándorol a meztelen oldalamon, majd hirtelen átfordít, úgyhogy újra a hátamon találom magam. Nedves csókokkal borít a nyakamtól egészen a köldökömig.

– És a nyelvem. Arról se feledkezz meg, mennyire imádod, amit azzal csinálok!

A köldökömet csiklandozza velem, míg én a hajába túrok, és a körmömmel végigszántom a fejbőrét.

– Sosem tudnék elfeledkezni erről a zseniális nyelvről, és arról sem, hogy tegnap éjjel milyen örömet szerzett nekem.

Felnéz és rám mosolyog.

– A nászéjszakánkon minden olyan volt, ahogy vártad?

Döbbenet, hogy úgy érzi, rá kell kérdeznie.

– Tökéletes volt: minden álmom teljesült, plusz még rengeteg olyan, amit el sem tudtam képzelni. Nem is tudtam, hogy lehetek ilyen boldog.

– A tegnap éjjel ezerszer jobb volt, mint vártam. – Jack Henry összekulcsolt kezét a hasamra fekteti, és rátámasztja az állát. – Fizikailag ugyanazt csináltuk, amit már csomószer azelőtt, de soha nem gondoltam volna, hogy férj és feleségként ennyire más érzés lehet.

A hajába túrok, de nem szólok egy szót sem.

Azt hiszem, arra vár, hogy válaszoljak valamit, de képtelen vagyok rá, mert a szívem majd' szétrobban a szerelemtől, amit ez iránt a férfi iránt érzek.

– Gyerünk már, L.! Így rohadtul nyálasan érzem magam, ha nem böksz ki végre valamit.

Intek, hogy húzódjon közelebb, és amikor egymás szemébe nézünk, megsimítom az arcát.

– Igazad van. Soha nem kerültünk még ennyire közel egymáshoz, ennél jobban nem is érezhettem volna, hogy hozzád tartozom.

A hajamat mindkét oldalon a fülem mögé igazítja, majd a homlokát az enyémhez szorítja.

– Te vagy a mindenem. Bármit megtennék, hogy boldoggá tegyelek.

– Csak te. Nekem csak ennyi kell, és máris mosolygok.

A nyakamhoz bújik, érzem a friss borostát az állán.

– Tegnap az esküvőn sima volt az arcod. Hihetetlen, hogy máris ennyi borostád nőtt.

Végigsimítja az állát.

– Túl szúrósnak találsz?

– Nem. Szeretem, ha borostás vagy. Olyan szexi. Nem bánám, ha kicsit meghagynád.

– De csak egy rövid szakállat, igaz? Nem olyan hosszút, mint jó pár hónappal ezelőtt.

Még sosem láttam hosszú szakállal.

– Nem tudtam, hogy szakállat növesztettél.

– Depressziós lettem, és egy kicsit elengedtem magam, amikor egy bizonyos meg nem nevezett fiatal hölgy szó nélkül elhagyott.

Nem csak ő érezte pocskéul magát.

– Én is depressziós voltam, de nem növesztettem szakállat. Eltűntettem a hajamból a melírozást, a világos csíkok nem illettek a bo rongós hangulatomhoz.

– Amikor kinőttem a szakállam, találtam benne világos csíkokat. Nem is egyet, itt kétoldalt – mutat a halántékéra.

Oldalra fordítva, közelebről vizsgálgatom a fejét.

– Komolyan?

– Ja, fehér csíkokat – nevet. – Észrevetted egyáltalán, hogy egy öreg tatához mentél hozzá?

Újra magam felé fordítom az arcát.

– Harminc vagy. Az nem öreg. Világos?

Orrát játékosan az orromhoz dörzsölve eszkimópuszit ad.

– A poklok poklát éltem át, amikor elmentél, úgyhogy neked köszönhetem az első ős hajszálaimat.

Orrával a nyakamat csiklandozza.

– Ez azt jelenteni, hogy több ős hajszálad már nem lesz? Mert többé nem megyek el, még akkor sem, ha két lábbal rúgsz ki.

– Sajnálom, de azt hiszem, ezt nem lehet megúszni. Ebben apára ütöttem, akinek a haja negyvenöt éves korára teljesen mákos lett. Szóval nem lesz sok időd fiatalos férjjel villogni.

Elképzelem Jack Henryt ős hajúnak a mostani, szinte tiszta fekete helyett. Tuti, hogy olyan lesz, mint Richard Gere, aki ahogy idő sődik, egyre jobban néz ki.

– Szóval, amikor tíz év múlva együtt látnak bennünket, azt hiszik majd, hogy csinos fiatal lányka vagyok a vén pénzeszsákom oldalán?

Elneveti magát.

– Nem. Látni fogják, hogy egy sereg apró Laurelyn nyüzsög körülöttünk, és rájönnek, hogy elég okos voltam ahhoz, hogy lecsapjak rád, amíg fiatal voltam, és még jó esélyem volt rá.

– Pontosan hány gyerek is van egy ilyen seregben?

A fülemhez hajolva súgja:

– Egy csomó.

A közelsége izgalomba hoz, de ez nem vonja el a figyelmemet.

– Az „egy csomó” nagyon is változó mennyiség lehet attól függően, hogy kivel beszél az ember.

A hajamat birizgálja a tarkómon, a hüvelykujjával pedig a fülem mögött simogatja a bőrömet.

– Egyszer azt mondtad, hogy hárommal képzeled el magad.

– A három az néhány. Nem egy csomó.

– Tudom, de szeretnék többre is rábeszélni. – Az orra újra a nyakamon vándorol lefelé, a bőrömön érzem meleg leheletét. Tudja, hogy ettől teljesen beindulok. – És arra is rá akarlak venni, hogy az elsőnek most azonnal álljunk neki.

Amikor először találkoztunk, nem akart sem feleséget, sem gyereket. Valahol a jövőről alkotott terveimben szerepelt az, hogy férjet szeretnék – ez most meg is van –, a gyerekekkel viszont még várni szeretnék. Szeretném kiélvezni, hogy ketten vagyunk, mielőtt a baba bekerül a képbe.

– Miért vagy ilyen türelmetlen? Még egy teljes napja sem vagyunk házasok. Nem akarsz egy kis időt hagyni kettőnkre? – A hátára fordul, és a plafont bámulja. – Mi ütött beléd? Mire ez a nagy sietség, hogy most azonnal álljunk neki a gyerekcsinálásnak?

Sóhajtva az oldalára fordul, így szembe kerülünk egymással.

– Apai ágon a családjunkban elég gyakori a szívbetegség és az infarktus. Apa most ötvenéves, és máris megvolt az első rosszulléte. A bátyja még nem volt ötven az első infarktusakor. Attól félek, húsz év múlva rám kerül a sor, ezért úgy érzem, ha várunk a családalapítással,

elpazaroljuk az időt, amit még fiatalon és egészségesen a gyerekeinkkel tölthetnék.

Hát ezért remélte, hogy terhes vagyok. Retteg, hogy fiatalon meghal. Fogalmam sem volt róla, hogy ilyen félelmekkel küzd.

– Nem biztos, hogy nálad is beüt a baj.

– Arra sincs garancia, hogy nem üt be. – A tarkóm felé nyúl, és magához húzza az arcomat. – Ígérd meg, hogy gondolkodsz rajta.

Ez a gyönyörű férfi életet akar létrehozni velem. Apró emberkéket, akik úgy néznek ki, mint mi. Nem azt mondta egyszer, hogy elképzelte velem a jövőt, és ezt látta? Azt akarom, hogy minden vágya teljesüljön – és ezt csakis én adhatom meg neki –, szóval hogy is ne gondolkodnék el rajta.

– Gondolkodom rajta, megígérem.

– Köszönöm – csókol meg szerelmesen. Nem sürgetően, mint sok más alkalommal. A csókja édes és szeretetteljes. – Annyira szeretlek, L.!

– Én is szeretlek, de meg kell ígérned, hogy elmondod, ha ilyen félelmeid vagy aggodalmaid támadnak. A feleséged vagyok, és mindenről tudni akarok. A vágyaidról, az álmaidról, és főleg a félelmeidről.

Meg kell értenie, hogy nem szabad ezeket elhallgatnia előlem.

Az ujjával megérinti az orrom hegyét.

– Te. Te vagy minden vágyam és álmom.

Visszahúszom, hogy fölém kerüljön.

– Te aztán tudod, mit kell mondani, hogy bejuss egy lány bugyijába.

Végigsimítja a meztelen csípőmet.

– Ahhoz legalábbis bugyit kellene hordania, hogy bejuthassak oda, Mrs. McLachlan, de nem látok magán.

– Hoppá! – kapom a szám elé a kezem. – Igazad van. Mr. McLachlan órákkal ezelőtt levette rólam.

– Te meg nem vetted vissza, most meg itt vagy alattam anyaszült meztelenül.

Átkarolom a lábammal, és közelebb húzom magamhoz.

– Jó okom van rá: megkönnyítem a bejutást.

Végigsimítja és magához szorítja a combomat.

– Megkönnyíted a bejutást. Ezt csípem. Mindig bugyi nélkül kellene járnod.

– Lehet, hogy úgy fogok.

Jack Henry ráveti magát a számra, eközben végigsimítom a hátát, és tökéletes fenekébe markolok.

– Imádom a... hátsódat.

A számtól az arcom felé araszol, majd a fülem mögötti különleges helyre ér.

– A hátsómat, hm? – suttogja fojtott hangon. – A jenki nejem máris úgy beszél, mint egy ausztrál?

– Meglehet – a szája a nyakamon vándorol lefelé. – Valószínű. Nem is próbálok ellenállni, ha már itt fogok lakni.

Érzem, hogy a repülő hirtelen ereszkedni kezd. Jack Henry fel-emeli a fejét, és rám néz, de nem tűnik meglepettnek.

– Azt hiszem, leszállunk.

Előrehajol, és elveszi a telefonját az éjjeliszekrényről.

– A francba! A járat óraműpontossággal érkezik.

A pilóta a hangosbeszélőn keresztül közli:

– Megkezdjük a leszállást Maui szigetére, járatunk menetrend szerint körülbelül tizenöt perc múlva landol. Örülünk, hogy a szolgáltatukra lehattunk, Mr. és Mrs. McLachlan. Úgy tűnik, a nászútjuk ideje

alatt gyönyörű idő várható. Mauin jelenleg 21 fok és napos idő van, később pedig maximum 28 fok várható.

– Már csak tizenöt perc – közlöm durcás arccal.

– Tudom. Az nem elég arra, hogy megvalósítsam, amit akarok. Még fel is kell öltöznünk, és be kell ülnünk az ülésbe a leszálláshoz.

– Még egy utolsó csók. – De rengeteg időnk lesz, hogy minden terünkét valóra váltsuk, ha már leszálltunk. Addig maradunk, ameddig akarunk.

Visszafogottan megcsókol, és felkel. Meztelenül áll háttal nekem, és tiszta ruhát keres a bőröndben. Pár percig csak csodálom a testét. Annnyira gyönyörű! És minden porcikája az enyém!

Felkelek, és mivel az óra ketyeg, felkapom az első ruhadarabot, ami a kezem ügyébe kerül. Pántos nyári ruha, és mályvaszínű kardián a bőrönd tetejéről. Remekül mutat majd a virágfüzérrel, amit a leszállás után adnak.

Felöltözünk, arcot és fogat mosunk, majd becsatoljuk magunkat az ülésbe – talán még egy egész percünk marad. Azt tervezem, hogy amint megérkezünk a szállodába, hosszú, forró fürdőt veszek, amire remélhetőleg Jack Henry is velem tart. Remélem, a lakosztályunkban jó nagy zuhanyozó lesz, ahová mindketten kényelmesen beférünk, mert rengeteget akarok rosszalkodni vele.

Jack Henry fogja a kezemet, miközben földet érünk. Azonnal megkönnyebbülök. Kicsit kezdek hozzászokni a repüléshez, amióta a Southern Opheliával turnézom, de még mindig jobban érzem magam, amikor két lábbal állok a stabil talajon.

– Jártál már többször is Hawaiiin?

– Igen, jó párszor – vonja az ajkához a kezemet, és az ujjperceimet csókolgatja. – Örülök, hogy te velem jössz ide először.

Azon töprengök, mi célból jöhetett korábban Hawaiiira. Talán családi kirándulásra? Lehet, hogy üzleti útra. Vagy esetleg szórakozni valamelyik partnerével. Belém hasít a féltékenység. Bár ne a nászutama mon kellene ilyesmikre gondolnom, de kíváncsi természetű vagyok!

– Hányszor jártál itt?

Azonnal rávágja:

– Rengetegszer. Megtippelni sem tudom. Apa egész évben veszetül melózott, de a szüret után két hét szabadságot vett ki, hogy eljöhessünk ide. Ez anya kedvenc nyaralóhelye, úgyhogy még akkor is elhozott bennünket, amikor apa nem ért rá eljönni. Mindig ugyanabban a házban szálltunk meg, olyan volt, mintha a második gyerekkori otthonom lett volna.

– Szóval mindig a családdal voltál?

– Nem, egyszer nélkülük.

– Egyedül jöttél, vagy egy barátoddal?

Nem kellene kérdezősködnöm, mert még olyan választ kapok, amit nem szeretnék.

– Barátokkal.

Többes számban. Ez meg mit jelent? *Olyan* barátok, mint mindenkié, vagy *olyan* barátok, amilyenek csak neki vannak?

Ő nevet, de én nem.

– Barátokkal?

– Hát szerintem lehet, hogy a „részeg egyetemi haverok” kifejezés pontosabban leírja az akkori társaságomat, amikor a családom nélkül jártam itt.

Ja, ezzel semmi bajom.

– Te és a haverjaid ide jöttetek bulizni?

– Igen, de csak egyszer, a szünetben. A srácok ízzé-porrá zúzták a helyet, és a tulaj magánkívül volt. Nem kis kárt okoztak. Anya kifizette,

de megfenyegetett, hogy szíjat hasít a hátamból, ha még egyszer előfordul – vigyorgog. – Tudtam, hogy komolyan beszél, úgyhogy többet nem hoztam el őket.

– Képzelem, hogy Margaret meg akart ruházni.

– Persze, volt táskás verekedés. Azt imádja. Tudja, hogy nem fáj, csak olyan a hangja, mintha fájna, azért élvezi. Meg olyan drámai. A haverok előtt csinálta, tisztára beégetett, de nyilván pont ez volt a cél.

Felnevetek, ahogy elképzelem, hogy anyósom a kézitáskájával a barátaai szeme láttára ütlegeli az egyetemista fiát.

– Láttad már akcióban? Profi bokszolónak kellett volna mennie. Legalább három remek ütést be tud vinni, mielőtt az ember agya felfogja, hogy verik.

Imádom Margaretet. A legjobb anyós lesz, akit csak kívánhatok. Tanulhatnék tőle egy-két dolgot.

– Majd megkérem, tanítson párat a manőverei közül.

– Drágám, kérlek, ne! Nem tudok több felesleges durvaságot elviselni. Kivéve, ha rakoncátlankodni akarsz velem az ágyban.

Odahajol, és oldalról megcsókolja a nyakamat. Azonnal libabőrös leszek, és liftezni kezd a gyomrom. Imádja ezt csinálni velem.

– Álljon meg a menet, még nem vagyunk a szállodában!

Visszahúzódik, és úgy sejtem, majdnem elvagyorodik.

– Mi az? Csak nem sántikál valamiben, Mr. McLachlan?

– Lehet, de legyen meglepetés, Mrs. McLachlan! Alig várom, hogy megmutassam.

Az autó csak pár másodperce áll, amikor Jack Henry meleg keze lágyan megszorítja az enyémet. Hallom, hogy kinyílik az ajtó. Úgy sejtem, a sofőr azt várja, hogy kiszálljunk.

– Látsz valamit a kendőn át?

Így van. A férjem bekötötte a szememet, de az autóban, nem pedig a hálószobában.

– Nem. Semmit az égvilágon – válaszolom, és nem is látok. Csak teljes sötétséget, és ez nagyon zavaró. De nem annyira, mint az, amit éppen csinálunk.

Egyre nyilvánvalóbb, hogy nem a szállodában vagyunk, hanem valahol teljesen máshol.

Érzem, hogy lecsusszan az ülésről a másik irányba, és a kezemenél fogva magával húz.

– Erre, szívi.

Kilépek az autóból, a távolban hullámok zúgását hallom, és sós levegő üti meg az orrom. A tengerparton vagyunk. Teljesen össze vagyok zavarodva. Nem értem, miért hoz ide egyenesen a repülőtérről. Miért nem foglaljuk el inkább a szobánkat, ahol forró fürdőt vehetnénk a hosszú repülőút után? Túl korán van még az úszáshoz. És különben is, ruhában vagyok, nem úszódresszben.

Ezek egy nyavalygós feleség gondolatai, úgyhogy gyorsan elhessegetem őket. Mi okom panaszra? Álmaim férfijához mentem hozzá, aki királynóként bánik velem. Ennél sokkal rosszabb is lehetne.

– Erre gyere! – hívogat.

Pár apró lépést teszek arra, amerre húz. Nem látok, de úgy tűnik, mintha hátrálva menne, és úgy fogná a két kezemet.

– Ne félj, L., nem hagylak elesni! Soha.

Egy pillanatig sem kételkedem benne.

– Tudom, hogy nem hagysz, de az ösztöneim azt súgják, hogy el fogok esni, és ezt nehéz kikapcsolni.

– Már nincs messze.

Nem a homokban járok, szilárd felszínnek tűnik, mintha beton vagy aszfalt lenne. Még vagy húsz lépés, és megállunk.

– Most leveszem a kendőt, de addig ne nyisd ki a szemedet, amíg nem szólok!

– Rendben.

Leveszi a kendőt. A nap egyenesen az arcomba tűz, érzem a melegét a bőrömön, és látom a fényét lehunytt szemhéjamon át.

– Most kinyithatod.

Az óceáni fuvallat a hajamat az arcomba fújja, ami pont az egyik szememben köt ki. Megrázom a fejem, hogy a hajam az egyik vállamra hulljon. Amikor kiegyenesedem, és felnézek, egy gyönyörű, tengerparti házat látok magam előtt.

Várom, hogy Jack Henry mondjon valamit – például elmagyarázza, hogy mit keresünk itt –, de nem szól semmit.

– Ez lesz a szállásunk?

– Ez – közli szélesen mosolyogva, mint aki irtó büszke magára. Biztos örül, hogy sikerült jól behúznia a csőbe. Én tisztára azt vártam, hogy egy nászutaslakosztályban leszünk Maui egyik legjobb szállodájában, de ez sokkal jobb. – Tetszik?

Most rajtam a sor, hogy vigyorogjak, mint a vadalma, mert tudom, hogy ez azt jelenti, nem kell csendesnek lennünk. Teljesen elengedhetjük magunkat, és nem kell félni, hogy mások meghallanak bennünket.

– Viccelsz? Lélegzetelállító! Kinek ne tetszene? – ugrom a nyakába, és ölelem át lelkesen. – Sokkal jobb lesz, mint valami szálloda!

– Ez az a ház, amiről beszéltem. A gyerekkori nyaralónk.

Jesszusom! Hihetetlen, hogy elhozott arra a helyre, amit kiskorában második otthonának tekintett.

– Ó, Jack Henry!

– Nem jöhettek Mauira a menyasszonyommal úgy, hogy nem itt alszunk.

Olyan sietősen szerveztük meg a nászutunkat! Hihetetlen, hogy egy ilyen hely nem volt már foglalt.

– Irtó szerencsénk van, hogy sikerült kibérelni ilyen rövid idő alatt.

Elmosolyodik, majd a ház felé fordít. Hátról átöleli a derekamat, szorosan magához húz, és a fülembe súgja:

– A ház az enyém, L., megvettem neked. Ez a nászajándékod. – Felé fordítom az arcom, szúr a borostája. – Itt akarom tölteni életünk hátralévő napjait, és szép emlékeket gyűjteni veled és a gyerekeinkkel együtt.

Jézus Mária! A világ! Legjobb! Férje!

2. FEJEZET

Jack McLachlan

RÉGEBBEN AZT GONDOLTAM, nem akarok feleséget és gyerekeket, de csak, mert nem talákoztam a megfelelő személlyel. Most minden megváltozott: elvettem a tökéletes nőt, és alig várom, hogy a gyermekeim anyja legyen.

Örülök, hogy L. rákérdezett, miért várom türelmetlenül a család-alapítást. Nem hinném, hogy valaha elég bátor lettem volna magamtól bevallani. Félelem. A férfiak nem szeretik bevallani, hogy félnek, de ez az L.-lel való kapcsolatomból szépsége. Bármit elmondhatok neki.

Megfordul a karjaimban, és minden szótag után megcsókol:

– Cso-dá-la-tos vagy.

– Örülök, hogy így gondolod, mert a hátralévő életedben hozzám vagy kötve.

– Boldogan és szabad akaratomból. Így más.

Nézem a nap játékat az arcán, ahogy a pálmafa leveleit lengeti a szél felette. A halántékán egy rövidebb hajfürt szabadon röpköd. A füle mögé simítom.

– Tényleg boldog vagy?

– Ennél boldogabb már nem is lehetnék.

Kezembe fogom az arcát, és aranyló barna szemébe nézek. Látom, hogy őszinte, és tudom, hogy igazat beszél. Nem másért jött hozzám feleségül, csakis azért, mert szeret, szóval Laurelyn Paige Prescott McLachlan olyan nő, akit meg kell becsülni.

– Én sem lehetnék boldogabb.

Felnyalábolom a földről, mire visítozni kezd.

– Azt hiszem, ideje, hogy átvigyam a menyasszonyomat a küszöbön. Meg akarom mutatni a házat belülről is.

Elfordítom a gombot, és a lábammal finoman betaszítom az ajtót. L. csillogó szemmel bámul, mint egy kisgyerek. Leteszem. Lassan ingatja a fejét, miközben mindent jól megnéz. A ház nyitott alaprajzú, úgyhogy látja a nappalit, a konyhát és az étkezőt. Egy szót sem szól, nem tudom, tetszik-e neki vagy sem.

– Na, mit gondolsz?

– Hogy annyira szeretlek! – lelkendezik, és a karjaimba veti magát, hogy megcsókoljam. – Te igazán törődsz velem – súgja a számhoz hajolva. – Ezt még soha senki nem csinálta.

Szörnyű! Szerető szülőknek kellett volna gondoskodniuk róla. De nem így történt, és ez formálta őt olyanná, amilyen most. Nem tudom, hogy nem lett belőle totális roncs, de ő ennek a teljes ellentéte: a legerősebb ember, akit ismerek. Azon filózom, mi lett volna belőle, ha úgy bánnak vele, ahogy kell.

Gyorsan megcsókolom, és kézen fogom.

– Gyere, meg akarom mutatni a többi helyiséget!

Az öt kisebb hálósobával kezdem, majd a fő lakosztályhoz érünk. Megkérem, hogy csukja be a szemét. Az egyik kezemmel befogom a szemét, a másikkal a szoba közepére irányítom. Mintha felnőttek játszanának bújócskát.

– Ne less!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nem is lestem. És röntgenszemem sincs, hogy átlássak a kezeden.

– Ez igaz – ismerem el, és amikor szemben áll az ágygal, elveszem a kezemet a szeme elől. – Oké, kinyithatod.

Kissé eláll a lélegzete, ahogy végigjártatja a szemét a szobán, azaz a felújított lakosztályunkon.

– Csak ezt a szobát és még egyet sikerült felújítani, olyan sietős volt a vétel. Hogy tetszik?

– Imádom! Magam sem választhattam volna ennél tökéletesebbet... vagy szexibbet.

Átfordul a karjaimban, kezét a vállamra csúsztatja.

Én is először látom a szobát, és bár egészen más, mint az avaloni hálószobánk, meg vagyok elégedve az eredménnyel. Ez sokkal lányosabb, de nem nyálasan nőies.

Világosabb. A falak halvány bézs színűek, szinte fehérek. Még behúzott sötétítő függönyökkel is át fogja engedni a reggeli napfényt, úgyhogy nem hinném, hogy sokáig tudunk majd itt szunyálni. Én nem bánom, mert korán kelő vagyok, de L.-t lehet, hogy zavarni fogja. Imád sokáig durmolni.

Mindenütt szövet és kárpitozás. A világoskék, a bézs és a krémszín árnyalatai uralkodnak; rengeteg gyertya vár meggyújtásra. Menyeyei illat van, leginkább mintha ribizli lenne, amit L. imád. Nem kell nagyon erőlködnöm, hogy elképzeljem, milyen látványt nyújt majd este a háló gyertyafényben, és milyen gyönyörű lesz L. abban a megvilágításban.

Annyira örülök, hogy tetszik neki!

– Szerintem remek munkát végzett a lakberendező. Teljesen szabad kezet adtam neki, csak annyi volt a kikötésem, hogy romantikus legyen.

– Küldetés teljesítve.

L. az ágyhoz megy, és végigsimítja a baldachin oszlopát.